

Oud-schilder Hans Hollestelle uit Delft:

“Dat priegelige was niks voor mij”

Hans Hollestelle (77) geniet sinds 2005 van zijn pensioen. Hij kijkt terug op een fijne tijd als schilder.

“Vooral van het particuliere werk heb ik altijd erg genoten. Je komt bij mensen thuis om hun woning te verfraaien, maar daar hoort ook een stukje gezelligheid bij. Dat maakt het echt een ontzettend mooi vak.”

Als jonge jongen is het beroep van schilder niet zijn eerste keuze. Hans: “Ik wilde automonteur worden, maar daar waren mijn ouders fel op tegen. Als kind heb ik een nieraandoening gehad en mijn moeder werd niet blij van het idee dat ik uren achter elkaar op m’n rug aan auto’s zou liggen sleutelen. Via een buurvrouw kwam ik bij de Porceleyne Fles terecht in Delft, bekend van het blauwwitte aardewerk. Ik vond het vreselijk. Het werk was veel te priegelig en eenzijdig. Mijn oom, die schilder was, wist dat ik van tekenen hield en heeft me onder zijn hoede genomen. Ik doorliep de technische school en de schildersopleiding. Op m’n vijftiende had ik m’n eerste ‘echte’ baan. Ik verdiende niet veel, maar ik hield van de vrijheid die het werk bood.”

Erebaan

Na een aantal jaar begint het lage salaris toch aan Hans te knagen. Hij vraagt om opslag, maar krijgt dit niet. “In die tijd ging het nog om centen, moet je je voorstellen! Maar zelfs dat was te veel gevraagd. Bij m’n nieuwe baas ging ik meer verdienen en daar ben ik een aantal jaar

gebleven. Tot ik in 1959 in dienst ging. Ik kwam terecht bij het toenmalige vliegveld Ypenburg in Den Haag. Ik ging werken als schilder/bekleder van de vliegtuigen van de Koninklijke Luchtmacht. Ik heb heel wat toestellen mogen voorzien van camouflagekleuren, en daarnaast ze ook van binnen mogen bekleden, een erbaan die ik ruim een jaar met veel plezier heb gedaan.”

Omzwervingen

Na dienst volgt een periode van wisselende werkgevers. “Ik was inmiddels halverwege de twintig en wilde graag een eigen woning. Destijds was het vaak zo dat je werkgever dat voor je regelde. Ik zwierf van werkgever naar werkgever om aan een woning te komen, maar slaagde daar niet in. Van 1961 tot 1968 woonden mijn partner en ik boven een timmerwerkplaats van een Delftse woningbouwvereniging, toen mijn oudste dochter werd geboren. Het was een vergaderruimte die we bewoonbaar hadden gemaakt. ’s Nachts schoven we een gordijn voor het wiegje van m’n dochter, zo kon ze toch rustig slapen.”

Nieuwbouw

Hans: “Al snel na de geboorte van onze dochter kwamen we in aanmerking voor een nieuwbouwwoning in het Rode Dorp in Delft. Een geweldige kans, maar de huur was hoog: we gingen van 11 naar 125 gulden per maand. In de buurt werden continu nieuwe huizen gebouwd, dus op een dag ben ik gaan solliciteren bij de projectontwikkelaar. Of ik daar niet aan de slag kon als nieuwbouwschilder? Ik kon meteen beginnen, maar in het begin was het geen succes. Althans, van mijn kant. Als particulier schilder en behanger was ik gewend om mooi werk af te leveren, met aandacht. Hier ging het vooral om het snelle werk, zoveel mogelijk vierkante meters op een dag. Zeker in het begin werkte ik veel te langzaam. Maar ik kwam terug... Uiteindelijk leverde ik ‘particulier resultaat’ op de snelheid van een nieuwbouwschilder. Dat zorgde voor scheve gezichten op de werkvloer, maar op den duur werd dat de standaard van het bedrijf. Daar ben ik nog steeds trots op.”

Konmar supermarkten

Privé gaat het in die periode niet zo goed met Hans. Hij heeft een drankprobleem en gaat scheiden van zijn vrouw. “In deze periode had ik heel veel aan mijn kameraad. Via én met hem ben ik na het nieuwbouwbij Konmar terechtgekomen. Samen reisden we heel Nederland door om het schilderwerk van de nieuwe winkels te verzorgen. De collegialiteit bij Konmar was bijzonder. We keken naar elkaar om. Het faillissement van Konmar kwam dan ook hard aan. Gelukkig had ik een nieuwe opdracht op zak en Konmar liet me goed verzorgd achter met een getuigschrift en een geldbedrag.”

Zooitje

Tijdens zijn werk bij Konmar Supermarkten was Hans in dienst bij het bedrijf van zijn beste vriend. Zijn vriend overlijdt, en de zaak wordt overgenomen door de boekhouder. “Die heeft er een zootje van gemaakt. Op een gegeven moment moest ik echt vechten voor m’n geld. Helaas is er door de boekhouder jarenlang te weinig pensioenpremie afgedragen. Mijn vrouw en ik (Hans is in 1994 hertrouwd, red.) moeten rondkomen van onze AOW plus een klein aanvullend pensioen. Dit is soms lastig, omdat ik van mooie spullen houd. Maar, samen redden we het wel.”

Gevel

Voor vrienden en familie neemt Hans nog graag de kwast ter hand. Eén van zijn recente projecten is een gevel van een woonhuis in de binnenstad van Delft, waar de dochter van zijn overleden vriend woont. “Tinka is als een tweede dochter voor me. Als kind nam ik haar vaak mee als haar

vader graag een ochtendje wilde uitslapen. Sinds 25 jaar woont ze in een bovenwoning in de binnenstad van Delft. Toevalligerwijs hebben haar vader en ik ooit samen in dat pand gewerkt. De monumentale gevel werd toen bijgehouden door Jan van der Ploeg, een klasse schilder hier uit de regio. Het was een echte eer toen ze vroeg of ik nu de gevel wilde opknappen. Van Tinka hoor ik dat voorbijgangers vaak even stilstaan en wijzen naar de gevel, zo mooi vinden ze ‘m. Geweldig om te horen.”

Toekomst

Het gaat goed met Hans. Hij is in 1985 gestopt met drinken en heeft sinds die dag geen druppel meer aangeraakt. “Natuurlijk begint mijn leeftijd een rol te spelen. Ook ik kom niet onder de nodige ziekenhuisbezoekjes uit. Maar zolang ik nog tijd kan doorbrengen met mijn vrouw, én af en toe de ladder of steiger op kan klimmen, heb ik niets te klagen!”

